

[Sonja Mikkelsen]

udvalgsarbejde, især hvis det kunne give os et overblik over, hvordan de andre lande i Norden og i EF lovgav på området. Det lå også lidt i luften, at det sikkert kun var Danmark, der havde forbud mod tilgift, stærke begrænsninger på brugen af rabatmærker, forbud mod præmiekonkurrencer og forbud mod såkaldt gratis kredit, altså at Danmark var ude af trit med lovgivningen andre steder. Men oplysningerne i udvalgsbetænkningen viser, at den danske lovgivning på disse områder stort set svarer til, hvad man kender fra andre lande. De danske forbudsregler går igen i skiftende udformninger.

I det europæiske perspektiv er der altså ikke argumenter for at fjerne de danske forbud, og udvalget er da også nået frem til kun at anbefale en ophævelse af tilgiftsforbudet og en indskrænkning af forbudet mod præmiekonkurrencer, idet man dog understreger, at det skal være i balance med de stærkere håndhævelsesregler. Det understreges også i bemærkningerne, at intet tyder på, at der er fælles EF-regler på vej. Forbrugerbeskyttelse er jo heller ikke lige det, EF-samarbejdet er mest koncentreret om; indtil videre er det fortsat noget, vi alene må sikre i dansk lovgivning, og derfor er vi fra Socialdemokratiets side heller ikke indstillet på helt at ophæve § 6 i den eksisterende lov.

Desuden foreslås rabatreglerne overført til loven om mærkning og skiltning, altså lovforslag nr. L 51, som vi også har til behandling i dag. På dette område vil jeg faktisk foretrække en stramning. Rabatmærker og kuponer, der alt i alt gør produkterne dyrere og gør priserne fuldstændig uigennemskuelige, anser jeg personlig for at være chikane af den almindelige forbruger, og jeg må tilstå, at jeg ikke forstår, at disse metoder kan være i overensstemmelse med god markedsføringsskik, især ikke når de bliver brugt til at omgå mængdebegrænsningsforbudet i den eksisterende lovs § 6 a.

Men der er også andre grunde til at modernisere markedsføringsloven. Udvalget har i sin betænkning peget på, at en styrkelse af Forbrugerombudsmandens muligheder for at lave aftaler med branche- og forbrugerorganisationer, kombineret med skærpede sanktioner ved overtrædelse af indgåede aftaler, kan medvirke til at reducere omfanget af markedsføring, som er i strid med god markedsføringsskik. Det vil vi meget gerne tro på i Socialdemokratiet, og

derfor medvirker vi gerne til en ændring af loven på det område.

Det samme gælder forslaget om, at Forbrugerombudsmanden skal kunne give forhåndsbesked til en virksomhed om, hvorvidt en tænkt markedsføringsindsats efter ombudsmandens opfattelse vil være i overensstemmelse med god markedsføringsskik, eventuelt som det er udmøntet i en brancheaftale. Man kan jo have det lønlige håb, at virksomhederne herefter vil benytte denne mulighed til at spørge Forbrugerombudsmanden til råds frem for at bruge forbrugerne som prøveklud for nye, tvivlsomme påhit, der skal tjene til at øge salget af et givet produkt.

Vi er også helt med på, at forbrugerombudsmanden skal kunne repræsentere forbrugerne over for en erhvervsdrivende, når man har et ensartet erstatningskrav. Det er en god styrkelse af forbrugerbeskyttelsen, ikke mindst over for udenlandske virksomheder.

Ministerens forslag ligger tæt op af udvalgets anbefalinger, men de forskelle, der er, er næppe tilfældige eller uvæsentlige. I betænkningen lægger udvalget f.eks. vægt på at få skærpet strafudmålingen, når det drejer sig om bevidst grove eller gentagne overtrædelser af loven og tilsidesættelse af forbud, påbud eller aftale. Men det har ministeren ændret med den begrundelse, at Forbrugerombudsmanden nu forsøger at få skærpet bødestrafpen i en række sager ved Sø- og Handelsretten, og der er også et enkelt eksempel på, at det er lykkedes. Men vi vil se på, om det også er tilstrækkeligt.

Hvis man betragter betænkningens forslag på straffeområdet med ministerens forslag som en helhed, er der for mig at se foretaget en række ændringer, der svækker håndhævelsen, og det må vi have klarhed over, for herved ændrer man jo også på den balance, som udvalget selv har lagt vægt på som forudsætning for sin enighed. Og for god ordens skyld skal jeg tilkendegive her, at vi fra Socialdemokratiets side fuldt ud bakker hensigten op, nemlig at stramme håndhævelsen og lade bødestørrelsen afhænge af den gevinst, man opnår ved overtrædelsen. Det er jo en metode, som også er kendt fra en hel del lovgivning på andre områder.

Der er en række andre ting, som jeg gerne ville have omtalt, men det tillader tiden ikke her i første omgang. Der er dog én ting, og det